

По горѣ, на Дунавския брѣгъ — между Зимничъ и залива, се бѣлѣяха двѣ голѣми здания — казарми, и двѣтѣ порутени. По малкото здание се виждаше въ по добро състояние, — въ него се помѣщаваха Румѣнски войници.

Часътъ бѣше 6¹/₂, когато опълчението се спрѣ на бивуакъ не далеко отъ залива и на сѣверъ отъ казармитѣ.

Разстоянието отъ с. Воевода до Зимничъ е около 20 версти. Това разстояние изминахме въ повече отъ 12 часа и то почти безъ спиране за почивка.

Всички бѣхме капнали за сънъ, но никой не мислѣше да лѣга да спи. Трѣбваше прѣди всичко да се освободимъ отъ омразния прахъ, отъ който очитѣ ни бѣха кръвясали.

Щомъ се спрѣхме на бивука, всички офицери и опълченци се нахвърляхме къмъ залива и се окъпахме. Облегчението отъ това къпане бѣше голѣмо, но очитѣ и гърлото още се чувствуваха не съвсѣмъ добрѣ.

Върнахъ се на бивуака слѣдъ окъпването и веднага легнахъ да спя, което, впрочемъ, направиха и другитѣ офицери и опълченцитѣ. Спахъ хубаво и сладко, и спяхъ, именно, като къпанъ: когато ме събудиха за обѣдъ, бѣше 2¹/₂ часа слѣдъ пладнѣ.

Надвечеръ заедно съ още нѣколко офицери отидохме въ Зимничъ. Града бѣше буквално окръженъ отъ тритѣ страни съ много обози, интендантски и артиллерийски паркове, кавалерийски и казашки полкове, 5-а, 12-а и 33-я пѣхотни дивизии и многочисленна артиллерия. Улицитѣ на града бѣха прѣпълнени съ войници, интендантски чиновници и служещи отъ компанията на Когана. Отъ голѣмото движение на народа и многото коне, които се водяха на Дунава на водопой, надъ града Зимничъ и околността му висеше цѣлъ облакъ прахъ.

При самия входъ въ града, отъ къмъ западъ, бѣше расположенъ обоза на главната квартира, а по къмъ сѣверъ — нѣколко палатки, повечето отъ които бѣха конически (турски). Въ тѣзи палатки бѣха по-